

[Brorsen.]

trækkes med: den offentlige og den private Gæld. Hvad den private Gæld angaar, hæfter man sig ikke mindst ved den Gæld, som skyldes Laan i Sparekasser, Kreditforeninger og Hypotekforeninger. Jeg er tilbøjelig til at tro, at en hel Del Mennesker egentlig mener, at Landbrugets Gæld i Kreditforeningerne er betydelig større, end den i Virkeligheden er. Samtlige Kreditforeningers Restgæld er pr. 31. Marts 1935 opgjort til 4 621 Mill. Kr. Af denne Restgæld har Landbruget en Andel paa 1 957 Mill. Kr., altsaa betydeligt under Halvdelen. Jeg mener, det har sin Interesse at faa dette Tal frem. Kommer vi endelig til Hypotekforeningsrestgælden, saa er den for det samlede Landbrug ikke saa forfærdelig stor, idet den er paa 42 Mill. Kr., medens Hypotekforeningsrestgælden i det hele er 461 Mill. Kr. Man vil saaledes se, at Landbruget med Hensyn til Kreditforenings- og Hypotekforeningsskuld ligger langt under Halvdelen, med et Par Milliarder mod over tre Milliarder til anden Side. Men lad os holde dette fast, som jeg synes har sin Betydning, at Kreditforeningsrestgælden for samtlige Landejendomme er opgjort til 1 957 Mill. Kr.

Men den offentlige Gæld, hvor stor er den? Her mener jeg, man kan finde Tallet, naar man ser paa, hvad der betales i Grundskyld ude i Landkommunerne. Det viser sig, at man med Grundskyld alene — jeg tager ikke Ejendomsskylden med — er oppe paa 52,7 Mill. Kr., og kapitaliserer vi dette Beløb, kommer vi op paa en Gæld til det offentlige ude i Landkommunerne paa en 1 200—1 300 Mill. Kr. Jeg synes, det har sin Betydning at sammenholde de to Tal, selv om man ikke direkte kan sammenligne dem; det vil der naturligvis blive opponeret imod, og jeg mener heller ikke, de direkte kan sammenlignes. Men det giver lidt Anskuelsesundersvisning at se, at samtlige Kreditforeningers Restgæld i Landbruget er 1 957 Mill. Kr., medens Gælden til det offentlige i Landkommunerne er steget til 1 200—1 300 Mill. Kr. Der er ikke saa forfærdelig stor Forskel paa de to Tal. Derfor burde man, hvad vi ogsaa har sagt Gang paa Gang — men vi har jo talt for døve Øren —, i Tide have sat ind paa en Nedbringelse af den offentlige Gæld, hvor vi jo har Kommandoen i den danske Rigsdag.

Derimod har man staaet og talt om den anden Gæld, om at konvertere den, og hvad er det blevet til? Snak, ikke

noget som helst andet Resultat er der kommet ud af det. Havde man taget fat ved den rigtige Ende, den offentlige Gæld, saa kunde vi for længst have nedbragt dette Beløb meget betydeligt. Det vilde have været paa sin Plads, og det skulde naturligvis have været gjort for mange Aar siden, saa havde vi siddet lidt bedre i det, end vi nu gør. Vi gennemførte en Lov i 1933, som endnu er svagt virkende. Der var der, som vi alle sammen ved, Tale om at nedbringe Ejendomsskatterne med ca. 20 Mill. Kr., men dette Beløb skulde efterhaanden tilbageføres, naar Landbruget havde en positiv Forrentningsprocent. Der er ikke saa forfærdelig meget tilbage, jeg tror, der er ca. 5 Mill. Kr. tilbage af de 20 Mill. Kr., og her er det da, vi nu foreslaar, at disse Amtsskatter, det vil sige den Grundskyld, som betales til Amtet, skal nedsættes med 20 Mill. Kr., et Beløb, der formindskes med 1 Mill. Kr. for hver Promille, Landbrugets Forrentningsprocent er over 3. Jeg tror, at for 1935 er Forrentningsprocenten af Handelsværdien beregnet til at være 3,2, det vil sige, at for saa vidt vort Forslag skulde blive vedtaget, skal der ske en Sænkning af Grundskylden til Amtskommunen paa 18 Mill. Kr. aarligt. Vi mener, at det vilde have stor Betydning, om man kunde faa denne Regulering gennemført. Hvad hjælper det i det hele taget, at Regeringen giver med den ene Haand, naar den tager med den anden? For os er det, som sagt, det afgørende her, at det er hele Landbruget, som vil høste Gavn af en saadan Reform. Saa kan man bagefter hjælpe individuelt, og det bliver saa langt færre, der bliver Tale om; en saadan Hjælp vil vi naturligvis ikke have noget imod. Grundskyldsbeskatningen, som altsaa for 1935—36 er paa 52—53 Mill. Kr., er jo stadigt stigende. Hvis man vil gøre sig den Ulejlighed at undersøge, hvor meget den stiger med om Aaret, vil man se, at vi er inde i en Periode, hvor den stiger med ca. 5 Mill. Kr. ude i Landkommunerne, og hvis man kapitaliserer dette Beløb, bliver det jo akkurat lige saa meget som det, man fra Regeringens Side vil stille til Raadighed til Saneringslaan, de 100 Mill. Kr. Endelig vil jeg med Hensyn til disse Ejendomsskatter sige, at det er jo Skatter af en ganske særlig Art, som vi ved, idet de nemlig skal betales uanset Afkastningen.

Vi stiller endvidere Forslag under Af-snit I om at overflytte Benzinafgiften, de 5 Øre pr. Liter, fra Staten til Kommunerne